

کلبه از حزان شود
وین سر شوریده با
و ایما کیان نباشد
چتر گل در کشی ای
چون ترانوح است
باشد اندر پرده پا
سر زش با کر کن
بیچ لری نیت کار
جلدی داند خدای
تا بود و روت و

بید به کنعان غم خور
بشود دل بکن
دری بر مراد ما رفت
باز بر تخت چمن
تا بنیاد هستی بر کند
تختی از غریب
کعبه خواهی ز و قدم
است و مقصدین
مان و ابرام قریب
ملوت شهای تار

ی را گذرانده ای ولی گرفتاریها و
و به زودی شادیهای زندگی نصیب
شو و بدان که نباید ناامید شوی .